

[Ministeren for Søfart og Fiskeri.]

kan tilvejebringes, men stort flere end de, der nu foreligger, tror jeg egentlig ikke eksisterer.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

P. Andersen: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning

vedtoges dette Forslag.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om sindssyge og aandsvage Personers Hospitalsophold.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2617; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 215).

Sagen sattes til Forhandling.

Kammersgaard: Da jeg er af den Overbevisning, at det foreliggende Lovforslag med langt større Udbytte vil kunne behandles i et Udvalg end ved Forhandling her i Salen, skal jeg fatte mig ganske kort.

Det foreliggende Forslag til Lov om sindssyge og aandsvage Personers Hospitalsophold er paa en enkelt forklarende Tilføjelse nær i § 2 enslydende med det Udkast til Lov, som er udarbejdet af Familieretskommissionen med Bistand af tilkaldte Læger. Af de Bemærkninger, der ledsager Forslaget, fremgaar det, at man fra forskellige Sider, bl. a. ogsaa fra Rigsdagens, har erkendt, at der savnedes Lovregler for den saakaldte civilretlige Frihedsberøvelse, navnlig naar der var Tale om Tvangsindlæggelse og Tilbageholdelse af sindssyge.

Sidstnævnte Spørgsmaal blev særlig aktuelt ved den af Højesteret den 8. September 1926 stadfæstede Dom i en Sag mellem Sindssygehospitalet i Nykøbing og en forhenværende Patient. Jeg tager sikkert ikke meget fejl, naar jeg tror, at denne Dom har haft en væsentlig Indflydelse paa, at hele dette Spørgsmaal nu er blevet rejst. I alt Fald vil en heldig Løsning af Spørgsmaalet være af den allerstørste Betydning for mange

Hjem her i Landet og for hele vort Samfund.

Det er ikke alene et Spørgsmaal, der angaar os herhjemme i Danmark. Som bekendt har Spørgsmaalet om Statsmagtens Beføjelse overfor de sindssyge trængt sig paa ogsaa i Udlandet for at blive løst. Jeg kan i saa Henseende henvise baade til England og Sverige, hvor man i høj Grad har Opmærksomheden henvendt paa en heldig Løsning af de herhenhørende Spørgsmaal.

Hvorvidt nu Lovforslaget yder den bedst mulige Løsning eller ej, skal jeg ikke nærmere udtale mig om, men jeg tror, at man fra alle Sider vil være enig om, at det vil være vanskeligt at finde en Løsning, der tilfredsstiller til alle Sider. Der har i Pressen været Artikler fremme, som beviser Rigtigheden af denne Betragtning, og man kan bl. a. ogsaa se det deraf, at Indenrigsministeriet og Sundhedsstyrelsen og Tilsynsraadet for Statens Sindssygehospitaler ikke har ment at kunne slutte sig til Forslagets Enkeltheder.

Det er ganske sikkert ikke af den Grund, at man i og for sig derved vil sige, at det er overflødigt at lovgive paa det Omraade, tværtimod. Jeg tror mere, det er dikteret af Ængstelse for at gaa den enkeltes personlige Frihed for nær, naar man skal til at lovgive om Forhold, der hører herhen. Der til kommer, at man fra Tilsynsraadets Side maaske i særlig Grad har Opmærksomheden henvendt paa, at i Medicinalkommissionens Betænkning har man tænkt sig Afgørelser af denne Art henlagt til Tilsynsraadet i Stedet for, som Lovforslaget nu tilkendegiver, under Overøvrigheden.

Jeg skal, som jeg begyndte med at sige, ikke paa det nuværende Tidspunkt gaa ind paa en Vurdering af de mange Enkeltheder i Forslaget, idet jeg formener, at dette med langt større Udbytte vil kunne finde Sted i et Udvalg. Jeg skal derfor ganske kort indskrænke mig til at anbefale Lovforslaget til en velvillig Behandling i et Udvalg.

Elmqvist: Det Spørgsmaal, som foreligger til Behandling i dette Lovforslag, er efter min Mening et meget vanskeligt Spørgsmaal, og derfor kan jeg ikke som den foregaaende Taler, det ærede Medlem Hr. Kammersgaard, indskrænke mig til nogle ganske korte Bemærkninger, men maa gaa nærmere i Detailler vedrørende Lovforslaget. Naar jeg siger, det er et vanskeligt Spørgsmaal, skyldes det jo, at Lovforslaget drejer sig om Retten til at gøre Ind-